

[Per Federspiel.]

dag med et medlem af dette høje ting og sammen med ham læste i avisen en efterlysning af ham. Vi sad på en restaurant og var ganske rolige. Intet menneske ville på grundlag af det billede, der var aftrykt i avisen, overhovedet kunne genkende ham. Noget sådant ville ikke kunne ske under den daværende ordning. Hvis en besættelsesmagt, en fjendtlig magt fik fingre i de billeder, jeg her taler om, ville man have et betydeligt bedre materiale til at kunne genere landets borgere.

Men ganske bortset fra dette sikkerhedshensyn, som må virke stødende, og som ikke tjener noget som helst legitimt formål, er denne reglementering ved pasudstedelse et udtryk for, at man ved administrationen som også ved visse lovgivningsforanstaltninger tager større hensyn til administrationens, i dette tilfælde politimyndighedernes, bekvemmelighed end til borgernes rettigheder. Der er for mig ingen mulighed for at få øje på nogen legitim interesse i, at vi skulle bevæge os henimod en politistat, der udstyrer politimyndighederne med et fuldstændigt billedgalleri af samtlige danske statsborgere, som begår noget så formædeligt som at søge et pas for at rejse til udlandet på forretningsrejse eller for at berige deres ånd.

Vi kender i det høje ting den højtærede justitsministers liberalitet og menneskelighed, og jeg vil meget henstille til ham, at han går nærmere ind på dette spørgsmål og afskaffer hele denne fremgangsmåde og søger for, at der ikke hos politimyndighederne ligger et billedgalleri af alle danske statsborgere.

Justitsministeren (Steincke): Den ærede spørger må undskyldte, at jeg indskrænker mig til at svare på det officielt stillede spørgsmål:

Med hvilken begrundelse fordres nu 2 fotografier afleveret til politiet ved pasudstedelse, og hvor og hvorledes opbevares det eksemplar, som ikke indklæbes i passet?

Som svar kan jeg oplyse, at kravet om aflevering af 2 fotografier ved ansøgning om pas er af gammel dato, idet dette krav indeholdes i justitsministeriets bekendtgørelse af 24. september 1949 om udstedelse af pas. Disse bestemmelser blev resultatet af drøftelser, der allerede har fundet sted i et af justitsministeriet i 1939 nedsat udvalg til undersøgelse af mulighederne for bekæmpelse af pasforfalskning. Dette udvalg's arbejde blev flere gange afbrudt på

grund af krigsbegivenhederne. Det afgav imidlertid betænkning i 1943, men på det tidspunkt var bl. a. papirmaterialiesituationen vanskelig, og iøvrigt opfordrede de daværende forhold heller ikke til gennemførelse af særlige foranstaltninger af denne karakter. Erfaringerne gennem mange år har imidlertid vist, at danske pas i særlig grad var genstand for forfalskning og omsætning i udlandet. Således forelå der allerede i 1937 i den anledning en indberetning fra statspolitichefen.

Som et af midlerne til at forebygge forfalskning af pas og til at fastslå, at en forfalskning havde fundet sted, pegede udvalget på en ordning, hvorefter politiet skulle ligge med et fotografi identisk med det i passet indsatte. Hensynet til at undgå pasforfalskning måtte altså føre til denne ordning, men den frembød yderligere den fordel, at politiet i tilfælde af eftersøgning på grund af begåede forbrydelser, eller fordi en person var forsvundet, havde let adgang til et billede af den pågældende.

I udvalgets betænkning foresloges altså, at pasfotografiet skulle afleveres i 2 eksemplarer. Det ene, der på bagsiden skal være forsynet med ansøgerens og 2 identitetsvidners underskrift, påhæftes ansøgningsblanketten, der opbevares hos den udstedende myndighed. Ansøgningsblanketten arkiveres hos den politimyndighed, hvor passet er udstedt, som bilag til de førte pasjournaler. Det bliver således ikke samlet i et fototek. I henhold til justitsministerielt cirkulære om pasudstedelse, der fastsætter reglerne for gennemførelsen af den nye pasordning og er af samme dato som bekendtgørelsen, altså den 24. september 1949, bliver ansøgningsblanketten med fotografiet tilintetgjort efter opbevaring i 10 år.

Den nævnte fremgangsmåde bruges forøvrigt også i andre lande end Danmark. Endelig er det ikke ukendt, at der ved danskes rejse til udlandet i et vist omfang til brug for pasvisering som en lignende kontrolforanstaltning kræves fotografi af ansøgeren fra vedkommende fremmede land.

Her er altså hverken tale om noget, som jeg har fundet på, eller om en overdreven omsigthed og vigtigpeteri i paspolitiet, som et blad skrev i går. At lade slige egenskaber få udtryk ville ligge min ærede forgænger, som altså har gennemført ordningen, såre fjært.

Jeg skal gerne ved lejlighed studere hele problemet og se, om der er noget i den kritik, det ærede medlem fremfører.

Per Federspiel: Jeg takker den højtærede minister for redegørelsen. Der var navnlig